

Sygn. akt VII Ka 295/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Brzózka (spr.)

Sędziowie: SSO Danuta Józefowska

SSO Beata Jarosz

Protokolant: sekr. sądowy Aleksandra Błachowicz - Dróżdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Częstochowa – Północ w Częstochowie Jacka Gurbąły

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2018r.

sprawy A. G. (1)**s. L. i J. ur. (...) w C.**

oskarżonego o czyny z art. 157 § 2 kk, art. 190 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 7 grudnia 2017 r. , sygn. akt XVI K 768/17

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 295/18

UZASADNIENIE

A. G. (1) został oskarżony o to, że:

1. w dniu 13 stycznia 2015 r. w C. na terenie Wojewódzkiego Szpitala (...) w C. przy ul. (...) poprzez zadanie ciosów rękoma po twarzy M. L. spowodował u niego obrażenia ciała w postaci złamania przegrody nosa, przy czym obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstroju zdrowia na okres poniżej dni siedmiu i innych niż określony w art. 156 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.;
2. w dniu 13 stycznia 2015 r. w C. na terenie Wojewódzkiego Szpitala (...) w C. przy ul. (...) groził M. L. pozbawieniem życia i zdrowia na jego szkodę, a groźby te wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę ich spełnienia, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt XVI K 768/17 Sąd Rejonowy w Częstochowie orzekł w sposób następujący:

1. na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie karne o czyny z art. 157 § 2 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w sprawie przeciwko oskarżonemu A. G. (1);

2. na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł prokurator, zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego oraz zarzucając mu:

1. obrazę prawa karnego materialnego w postaci art. 115 § 2 k.k., polegającą na tym, że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego Sąd pominął wszystkie okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. składające się na społeczną szkodliwość czynu i umorzył postępowanie z powodu znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynów, a jako jedyną przesłankę do umorzenia postępowania uznał okoliczność nie wyszczególnioną w ogóle przez w/w przepis, która to okoliczność (pogodzenie się z pokrzywdzonym) mogła być co najwyżej okolicznością łagodzącą przy wymiarze kary;

2. obrazę przepisów postępowania karnego, tj. art. 388 k.p.k. pozwalającego przeprowadzić postępowanie dowodowe częściowo, ale tylko w sytuacji przyznania się oskarżonego do winy, gdy tymczasem oskarżony nie przyznał się do winy – zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie sądowej, co stało na przeszkodzie jakimkolwiek ograniczaniu postępowania dowodowego.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Wniesiona apelacja nie jest zasadna. Wbrew zarzutowi wniesionej apelacji nieprzesłuchanie świadków A. K., J. J. (2) i F. A. (...) nie stanowiło w realiach niniejszej sprawy obrazy przepisów postępowania, w szczególności art. 388 k.p.k., mogącej mieć wpływ na treść wydanego wyroku. Sąd Rejonowy przesłuchał bowiem bezpośrednio obu uczestników zdarzenia A. G. (1) i M. L. oraz przeprowadził obiektywny ze swej istoty dowód z zapisów monitoringu wizyjnego, protokołu jego odtworzenia i załączonej dokumentacji fotograficznej. Z zeznań M. L. należy przy tym wyciągnąć wniosek, że monitoring wizyjny zawiera nagranie całości istotnych elementów zaistniałego zdarzenia, pozwalające na dokonanie bezstronnej oceny zachowania obu mężczyzn. Sąd Rejonowy przesłuchał także dalszych zawnioskowanych w sprawie świadków. Zrealizowane dowody należy uznać za wystarczające dla wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia merytorycznego. W tej sytuacji zaniechanie przesłuchania A. K., J. J. (2) i F. A. (...), co do których Prokurator wnioskował o przesłuchanie ich na tą samą okoliczność uzyskania informacji o zdarzeniu będącym przedmiotem zarzutów aktu oskarżenia, nie stanowiło obrazy przepisów postępowania mogącej mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Oceniając całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych należy stwierdzić, że prawidłowe jest rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego o umorzeniu postępowania z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych A. G. (1). Odnosząc się do kwantyfikatorów wskazanych w przepisie art. 115 § 2 k.p.k. stwierdzić należy, że do zdarzenia doszło w ramach wzajemnego konfliktu M. L. i A. G. (1). Jego powodem była zazdrość A. G. (1) o relacje łączące jego żonę F. A. (...) z M. L. . Taki powód zdarzenia podała w swoich niekwestionowanych co do wiarygodności zeznaniach świadek S. L.. Podobnie powód zdarzenia przedstawił S. L. jej mąż M. L. (k.65 zbioru D). Również A. W. podał, że pomiędzy M. L. a A. G. (1) była prywatna sprawa (k.205 akt). Ta więc to motywacja A. G. (1) doznanej krzywdy od M. L. spowodowała naruszenie przez niego przepisów prawa, wypowiedzenie groźby i użycie siły fizycznej. Odnośnie sposobu i okoliczności popełnienia czynu stwierdzić należy, że zapisy monitoringu wizyjnego wskazują jednoznacznie, że w czasie zdarzenia M. L. rozpoczął kolejne ataki kopnięciem i silnymi uderzeniami rękoma w kierunku osoby A. G. (1), a następnie obaj mężczyźni łapali się za ubranie i zadawali lub próbowali zadać sobie cios. Obaj więc godzili nawzajem, z tym samym natężeniem, w to samo dobro chronione prawem – zdrowie. A. G. (1) spowodował lekkie obrażenie ciała M. L., zaś poszczególne ciosy M. L. dosięgały osoby A. G. (1), powodując

u niego co najmniej ból fizyczny. A. G. (1) nie spowodował zagrożenia odniesienia przez M. L. poważniejszej szkody na zdrowiu.

W toku postępowania sądowego A. G. (1) i M. L. pojednali się. A. G. (1) przeprosił M. L., wyraził skruchę, żal, M. L. przeprosiny przyjął. Na rozprawie jego pełnomocnik złożył oświadczenie, że cofa wniosek o ściganie o czyn z art. 190 §1 k.k., nieskuteczny z powodu złożenia go po rozpoczęciu przewodu sądowego. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego M. L. na rozprawie przed Sądem Rejonowym wniósł o umorzenie postępowania, na rozprawie przed Sądem Okręgowym w Częstochowie jako sądem odwoławczym wniósł o utrzymanie w mocy wyroku umarzającego postępowania z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynów. Zaskarżone orzeczenie jest zatem w pełni akceptowalne przez pokrzywdzonego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa. Podstawą prawną orzeczenia Sądu Okręgowego były przepisy art. 437 § 1k.p.k., art. 636 §1 k.p.k.